

důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. jest opodstatněn. Přes to, že dovolací důvod právní mylnosti byl uznán za opodstatněný a že žalobcův nárok jest svým důvodem po právu, nemůže dovolací soud rozhodnouti hned ve věci samé, ježto nižší soudy, vycházejíce z mylného právního názoru, že srážky žalobcových služebních požitků byly provedeny důvodně, nezkoumaly oprávněnost žalobního nároku co do jeho výše a nečinily po té stránce žádných skutkových zjištění, ač žalovaná obec namítala, že byla žalobci z důvodu nepřítomnosti ve službě sražena jen částka 1.944 Kč, nikoli celá zažalovaná suma 2.848 Kč.

Čís. 13963.

Nejde o případ § 111 c. ř. s., odjela-li strana jen na přechodnou dobu (na kampaň do cukrovaru v jiném místě).

Straně nelze tu ukládati povinnost, by ustanovila osobu k přijetí soudních obsílek, aneb aby oznámila změnu dočasného pobytu soudu. Doručnému orgánu jest tu postupovati podle §§ 102, 104 c. ř. s., po případě podle předpisu § 15 odst. 1 výn. min. pošt a telegrafů vydaného vzhledem na vl. nař. ze dne 17. ledna 1927 čís. 2 sb. z. a n. a uveřejněného ve věstníku ministerstva spravedlnosti str. 184/1928.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1934, Rv II 801/34.)

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě o uznání otcovství a o placení výživného. Odvolací soud usnesením pojatým do rozsudku zamítl odvolání, pokud uplatňovalo zmatečnost, a uvedl v tomto směru v důvodech: Odvolatel spatřuje zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. v tom, že nezákonným postupem, opomenutím doručení, byla mu odňata možnost před soudem projednávat. Obsílka k ústnímu jednání na 25. listopadu 1933 nebyla prý mu řádně doručena, následkem čehož vůbec nevěděl o tom, že se ústní jednání konalo, o čemž se dověděl teprve z rozsudku. Dne 8. října 1933 odstěhoval se prý z Luhačovic, udal listonoši svou adresu, na kterou mu měl poštu odesílati, ježto odejel na kampaň do cukrovaru v Trnavě, kde dlel až do 30. prosince 1933. Ježto prý listonoš G. jeho adresu znal, měl mu pod udanou adresou obsílku poslati, po případě měl postupovati podle § 102 c. ř. s. Vytýkané zmatečnosti tu není. Odvolací soud dal doplniti řízení výsledkem svědka Antonína G-a a Josefa L-a. Svědeckou výpovědí Antonína G-a zjistil odvolací soud, že za žalovaného, který odejel začátkem října 1933, přijímal veškerou poštu Josef L., který mu sdělil, že pro žalovaného ji za jeho nepřítomnosti vyřizuje, že obsílku k ústnímu jednání na 25. listopadu 1933 doručil Josefu L-ovi, který ji nechtěl přijati. Z toho důvodu prý obsílku vzal zpět na poštu a Josefu L-ovi odevzdal lístek o oznámení doručení obsílky, při čemž mu řekl, že obsílka bude na poště po 14 dnů uložena a že v dalším nese si žalovaný sám následky. Svědeckou výpovědí Josefa L-a zjistil odvolací soud, že svědek bydlí ve

stejném domě v Luhačovicích se žalovaným, že žalovaný začátkem října odejel na řepnou kampaň do cukrovaru v Trnavě, že svědek jeho adresu znal a že, když koncem října 1933 přišel k němu listonoš G. s tím, že žalovanému má doručiti obsílku od soudu a že nemůže žalovaného zastihnouti doma, sdělil mu, že tuto obsílku ukládá na poště, a nechal mu oznámení o doručení v jeho obchodě. Svědeckou výpovědí Josefa L-a dále zjistil odvolací soud, že žalovanému neoznámil, že mu došla nějaká obsílka od soudu, a že lístek od doručení nechal dále ve svém obchodě. Z tohoto zjištění dospěl odvolací soud k přesvědčení, že jednak žalovaný listonoši Antonínu G-ovi svou adresu, na kterou mu měl veškerou poštu posílati, nesdělil, nýbrž, že listonoš Antonín G. ve smyslu § 102 c. ř. s. řádně obsílku Josefu L-ovi, synu pronajímatelky bytu Emilie L-ové, u níž žalovaný bydlel, doručil, a že proto právem obsílku pak na poště uložil, ohlásiv Josefu L-ovi toto uložení písemnou oznámkou. Neprávem stojí odvolatel na stanovisku, že prý v době od 8. října do 30. prosince 1933 v Luhačovicích neměl bytu a že tedy listonoš měl obsílku zaslati mu na adresu žalovaného do Trnavy, po případě měl ji soudu vrátiti s poznámkou, že se z Luhačovic odstěhoval a neměl provéstí náhradní doručení, neboť žalovaný sám při ústním jednání dodal, že v roce 1931 odejel k sestře do Brna na návštěvu, když místa jako vážný nedostal, a že tam u ní onemocněl, takže o případ § 111 c. ř. s. se zde nejedná, neboť žalovaný ani bydliště ani byt nezměnil a bylo věci žalovaného, by pro případ dočasného vzdálení se ze svého bytu (má totiž v Luhačovicích trafik) ustanovil sobě osobu, která by za něj obsílky od soudu přijímala, po případě mohl změnu svého dočasného bytu oznámiti soudu, to tím více, když věděl o tom, že jest o uznání otcovství žalován, a že spor jest v běhu, neboť žalovaný sám při ústním jednání 12. září 1933 u soudu bez zástupce byl přítomen a tam námitky činil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších stolic i řízení jim předcházející počínajíc ústním jednáním ze dne 25. listopadu 1933 a vrátil věc soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Ježto usnesení, jímž odvolací soud nevyhověl odvolání z důvodu zmatečnosti, bylo pojato do rozsudku, může dovolatel mu odpovídati dovoláním podle § 503 čis. 1 c. ř. s. (srov. plen. rozhodnutí z 30. prosince 1927 Pres. 227/27 čis. 7671 sb. n. s.). Dovolání jest opodstatněné. Důvody zmatečnosti zkoumá soud z úřadu. Jest proto bez významu, že dovolatel sám zastává proti odvolacímu soudu názor, že v příčině doručování obsílky k ústnímu jednání na den 25. listopadu 1933 jde o případ § 111 c. ř. s. Toto zákonné ustanovení předpokládá, že strana změnila za sporu bydliště nebo byt, to jest že dosavadní bydliště nebo byt opustila a pořídila si jiné. Tomu však tak nebylo u žalovaného, který udal v odvolání, že je na bytě u Emilie L-ové a že pouze na přechodnou dobu odejel na kampaň do cukrovaru v Trnavě, a v dovolání uvádí, že

se 30. prosince 1933 vrátil. To plyne též ze zjištění odvolacího soudu na základě výpovědi svědka Josefa L-a.

Byl proto odvolací soud správného názoru, že tu nejde o případ § 111 c. ř. s., avšak neprávem ukládal dovolateli povinnost, aby ustanovil osobu k přijetí soudních obsílek, aneb aby oznámil změnu dočasněho pobytu soudu. Pro takovou povinnost není podkladu v předpisech c. ř. s. upravujících otázku doručování, když o případ § 111 c. ř. s. tu nešlo. Šlo o náhradní doručení upravené v §§ 102, 104 c. ř. s. Poštovní orgán nezastihl dovolatele v jeho bytě a Josef L., syn pronajímatelky bytu, jemuž pro nedostatek osob v odstavci prvním § 102 c. ř. s. uvedených doručovatel chtěl zásilku dodati, odepřel ji přijati. Měl proto poštovní orgán zásilku podle předpisu § 15 odst. 1 výnosu min. pošt a telegrafů vydaného vzhledem na vládní nařízení ze dne 17. ledna 1927 č. 2 sb. z. a n. a uveřejněného ve věstníku ministerstva spravedlnosti str. 184/1928 zaslati za dovolatelem, když jeho adresa mu byla L-em oznámena, nikoliv ji uložit na poště. Ostatně i v případě, že by mu nebyla adresa dovolatelova známa, nemohlo uložení na poště míti účinek doručení (§ 104 třetí odstavec c. ř. s.), když doručovatel nepřipevnil na dveře bytu dovolatelova oznámení v § 104 první odstavec c. ř. s. předepsané (srov. rozhod. čís. 11.368 sb. n. s.). Byl tedy postup doručujícího orgánu nezákonný. Poněvadž dovolatel jiným způsobem o ustanoveném roku nezvěděl, byly řízení v první stolici počínajíc ústním jednáním ze dne 25. listopadu 1933, jakož i rozsudek prvního soudu a důsledkem toto i rozsudek odvolacího soudu stíženy zmatečností podle § 477 čís. 4 c. ř. s. a bylo podle § 510 druhý odstavec c. ř. s. věc vrátiti soudu první stolice.

Čís. 13964.

Návrh vymáhajícího věřitele, by dražba byla prozatím provedena jen ohledně části knihovního tělesa, jež byla odhadnuta, je zásadně přípustný.

O tomto návrhu lze však rozhodnouti až po řádném odhadu všech pozemků tvořících knihovní těleso dané do dražby, po předložení dražebních podmínek a po slyšení všech účastníků při roku k určení dražebních podmínek podle § 162 ex. ř., a to podle směrnic výnosu min. sprav. ze dne 1. března 1910, čís. 32.963/9 věstn. min. sprav. z r. 1910 str. 157.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1934, R I 1041/34.)

Soud první stolice vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, by byla prozatím vykonána dražba jen těch nemovitostí, jež byly odhadnuty. Rekursní soud zamítl návrh vymáhajícího věřitele.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by, doplně řízení, o návrhu vymáhajícího věřitele znovu rozhodl.